

Reverence for Sacred Things

By Elder Ulisses Soares
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Ærbødighet for hellige ting

Av eldste Ulisses Soares
i De tolv apostlers quorum

April 2025 general conference

Reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives.

In the book of Exodus, we travel with Moses to the slopes of Mount Horeb as he turned aside from his daily cares—something we all should be willing to do—to see the burning bush that was not consumed. As he approached, “God called unto him out of the midst of the bush, and said, Moses, Moses. And he said, Here am I. And [God] said, ... put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground.” In great reverence, humility, and wonder, Moses removed his shoes and prepared himself to hear the word of the Lord and to experience His holy presence.

That sacred mountain epiphany was an experience filled with awe-inspiring reverence, connected Moses to his divine identity, and was, in fact, a key element of his transformation from a humble shepherd to a powerful prophet, leading him to walk a new path in life. Similarly, each of us can transform our discipleship into a higher pattern of spirituality by making the virtue of reverence a sacred part of our spiritual character.

The word reverence can be traced to the Latin *verbrevereri*, which means to “stand in awe of.” In the gospel sense, this definition mingles with a feeling or attitude of profound respect, love, and gratitude. Such expression for the sacred by those who have a contrite heart and deep devotion to God and Jesus Christ fosters increased joy in their souls.

Reverence for sacred things is the greatest manifestation of a vital spiritual quality; it is a

Ærbødighet for det hellige fremmer oppriktig takknemlighet, utvider sann lykke, leder vårt sinn til åpenbaring og bringer større glede til vårt liv.

I 2 Mosebok reiser vi sammen med Moses til skråningen ved fjellet Horeb, idet han vendte seg bort fra sine daglige bekymringer – noe vi alle skulle være villige til å gjøre – for å se den brennende busken som ikke ble fortært. Da han nærmet seg, “ropte Gud til ham midt ut av tornebusken og sa: Moses, Moses! Og han svarte: Ja, her er jeg. Da sa [Gud] ... Dra dine sko av føttene! For det stedet du står på, er hellig grunn”. Med stor ærbødighet, ydmykhet og undring tok Moses av seg skoene og forberedte seg til å høre Herrens ord og oppleve hans hellige nærvær.

Denne hellige åpenbaringen på fjellet, var en opplevelse fylt med ærefryktinngytende ærbødighet, knyttet Moses til hans guddommelige identitet og var faktisk et nøkkelelement i hans forvandling fra en ydmyk gjeter til en mektig profet, noe som ledet ham til en ny vei i livet. På samme måte kan hver enkelt av oss forvandle vårt disippelskap til et høyere mønster av åndelighet ved å gjøre ærbødighet til en hellig del av vår åndelige karakter.

Ordet ærbødighet kan spores tilbake til det latinske *verbetrevereri*, som betyr å “føle ærefrykt for”. I evangeliesammenheng blander denne definisjonen seg med en følelse eller holdning av dyp respekt, kjærlighet og takknemlighet. Et slikt uttrykk for det hellige av dem som har et sønderknust hjerte og en dyp hengivenhet til Gud og Jesus Kristus, fører til større glede i deres sjel.

Ærbødighet for hellige ting er den største tilkjennegivelse av en vital åndelig egenskap. Den

by-product of our connection to holiness and reflects our love for and proximity to our Heavenly Father and our Savior, Jesus Christ. It is also one of the most elevated experiences of the soul. Such virtue directs our thoughts, hearts, and lives toward Deity. In fact, reverence is not just an aspect of spirituality; it is the essence of it—the foundation upon which spirituality is built, creating a personal connection to the divine, as taught by our children when they sing, “When I am rev’rent, I know in my heart Heav’nly Father and Jesus are near.”

As disciples of Jesus Christ, we are invited to cultivate the gift of reverence in our lives in order to open ourselves to a deeper communion with God and His Son, Jesus Christ, simultaneously strengthening our spiritual character. Had we more of such feelings in our hearts, there would be undoubtedly greater joy and delight in our lives, and there would be less room for sorrow and sadness. We must remember that showing reverence for sacred things gives meaning to much of what we do every day and strengthens our feeling of gratitude—inspiring awe, respect, and love for higher and holier things.

Unfortunately, we live in a world where showing reverence for sacred things is becoming increasingly uncommon. In fact, the world celebrates the irreverent, as any perusal of a tabloid magazine, television program, or the internet attests. The absence of respect for the sacred produces an increasing casualness in attitude and carelessness in conduct, which can rapidly spiral one generation into apathy and catapult the next generation into misery.

Irreverence can also lead us away from the bonds that covenants with God provide and diminish our sense of accountability before Deity. Consequently, we run the risk of caring only about our own comfort; satisfying our uncontrolled appetites; and ultimately arriving to the unholy place of despising sacred things, even God, and consequently our divine nature as children of Heavenly Father. Irreverence toward sacred things furthers the adversary’s aims by disrupting our sensitive channels of revelation, which are crucial for our spiritual survival in our day.

The meaning and importance of reverence for what is sacred is well outlined throughout the scriptures. One instance in the Doctrine and Covenants would seem to indicate that reverence

er et biprodukt av vår forbindelse til hellighet og gjenspeiler vår kjærlighet og nærhet til vår himmelske Fader og vår Frelser Jesus Kristus. Det er også en av sjelens helligste opplevelser. En slik dyd leder våre tanker, vårt hjerte og vårt liv mot Guddommen. Ærbødighet er faktisk ikke bare et aspekt av åndelighet. Det er kjernen i den – grunnvollen som åndelighet bygges på for å skape en personlig forbindelse til det guddommelige, slik våre barn lærer når de synger: “Og er jeg ærbødig, så sikkert jeg vet at Faderens nærhet jeg har.”

Som Jesu Kristi disipler innbys vi til å utvikle ærbødighetens gave i vårt liv for å åpne oss for et dypere samfunn med Gud og hans Sønn Jesus Kristus, og samtidig styrke vår åndelige karakter. Hvis vi hadde hatt flere slike følelser i vårt hjerte, ville det utvilsomt ha vært større glede og fryd i vårt liv, og det ville ha vært mindre rom for sorg og bedrøvelse. Vi må huske at å vise ærbødighet for hellige ting, gir mening til mye av det vi gjør hver dag, og styrker vår takknemlighet – og vekker ærefrykt, respekt og kjærlighet for høyere og helligere ting.

Dessverre lever vi i en verden der det å vise ærbødighet for hellige ting blir stadig mer uvanlig. Faktisk hyller verden det uærbødige, slik enhver gjennomgang av et tabloidblad, TV-program eller Internett vitner om. Fraværet av respekt for det hellige, skaper en økende likegyldighet i holdning og skjodesløshet i oppførsel, som raskt kan føre en generasjon inn i apati og kaste neste generasjon ut i elendighet.

Uærbødighet kan også lede oss bort fra de bånd som pakter med Gud gir, og redusere vår følelse av ansvarlighet overfor Guddommen. Følgelig risikerer vi bare å bry oss om vår egen komfort, tilfredsstille våre ukontrollerte lyster, og til slutt komme til det vanhellige sted der vi forakter hellige ting, til og med Gud, og dermed vår guddommelige natur som barn av vår himmelske Fader. Uærbødighet for hellige ting, fremmer djevelens mål ved å forstyrre våre følsomme kanaler for åpenbaring som er avgjørende for vår åndelige overlevelse i vår tid.

Betydningen av, og viktigheten av ærbødighet for det som er hellig, er godt forklart i Skriftene. Ett tilfelle i Lære og pakter synes å indikere at ærbødighet overfor vår himmelske Fader

toward our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, is an essential virtue for those who attain the celestial kingdom.

As a church we strive to hold the Father and the Son in the utmost sacredness and respect in every aspect, including how we depict Their images. The guidance of the Holy Ghost is a crucial component in determining how these images should reflect the sacred nature, character, and godly attributes of the Father and of the Son. We are very careful to avoid portraying elements that could distract from our primary focus on our Heavenly Father and His Son, Jesus Christ, and Their teachings, including how we apply advanced tools offered by technology, such as using artificial intelligence (AI) to generate content and images.

This same principle is applied to any source of information available through the official communication channels of the Church. Every lesson, book, manual, and message is carefully developed and approved under the direction of the Spirit to make sure we maintain the sacred virtue, values, and standards of the gospel of Jesus Christ. In a recent message for the young adults of the Church, Elder David A. Bednar taught, “To navigate the complex intersection of spirituality and technology, Latter-day Saints should humbly and prayerfully (1) identify gospel principles that can guide their use of artificial intelligence and (2) strive sincerely for the companionship of the Holy Ghost and the spiritual gift of revelation.”

My dear brothers and sisters, as sophisticated as modern technology has become, it simply cannot simulate the wonder, awe, and amazement found in the kind of reverence born from the influence of the Holy Ghost. As followers of Christ, we need to be careful not to weaken our connection with God and His Son by using AI-generated content and images inappropriately. We should remember that relying on a modern technological “arm of flesh” is an inadequate and disrespectful substitute for the inspiration, edification, and witness that can be received only through the power of the Holy Ghost. As Nephi declared: “O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh.”

In another revelation, the Prophet Joseph Smith was instructed that temples erected unto

og hans Sønn Jesus Kristus er en nødvendig dyd for dem som oppnår Det celestiale rike.

Som kirke streber vi etter å holde Faderen og Sønnen i den ytterste hellighet og respekt i alle aspekter, herunder også hvordan vi fremstiller bilder av dem. Den hellige ånds veiledning er en avgjørende komponent for å avgjøre hvordan disse bildene skulle gjenspeile Faderens og Sønnens hellige natur, karakter og guddommelige egenskaper. Vi er svært nøye med å unngå å fremstille elementer som kan avlede fra vårt primære fokus på vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus og deres læresetninger, herunder hvordan vi anvender avanserte verktøy som tilbys av teknologi, for eksempel bruk av kunstig intelligens (KI) til å generere innhold og bilder.

Det samme prinsippet anvendes på enhver informasjonskilde som er tilgjengelig gjennom Kirkens offisielle kommunikasjonskanaler. Hver leksjon, bok, håndbok og hvert budskap er omhyggelig utviklet og godkjent under Åndens ledelse for å sikre at vi opprettholder Jesu Kristi evangeliums hellige dyd, verdier og normer. I et budskap for unge voksne i Kirken, underviste eldste David A. Bednar nylig: “For å navigere gjennom det komplekse skjæringspunktet mellom åndelighet og teknologi, skulle siste dagers hellige ydmykt og med bønnens hjelp (1) identifisere prinsipper i evangeliet som kan veilede deres bruk av kunstig intelligens og (2) strebe oppriktig etter å bli ledsaget av Den hellige ånd og den åndelige gaven åpenbaring.”

Mine kjære brødre og søstre, så sofistikert som moderne teknologi enn har blitt, kan den ganske enkelt ikke simulere den undring, ærefrykt og forundring som finnes i den slags ærbødighet som kommer ved Den hellige ånds innflytelse. Som Kristi etterfølgere må vi være forsiktige så vi ikke svekker vår forbindelse til Gud og hans Sønn ved å bruke KI-generert innhold og bilder på upassende måter. Vi skulle huske at det å stole på en moderne teknologisk “kjøds arm” er en utilstrekkelig og respektløs erstatning for inspirasjon, oppbyggelse og vitnesbyrd som kan mottas bare ved Den hellige ånds kraft. Som Nephi erklærte: “O Herre, jeg har satt min lit til deg, og jeg vil stole på deg for evig. Jeg vil ikke sette min lit til kjøds arm.”

I en annen åpenbaring ble profeten Joseph Smith instruert om at templer som er oppført til

the Lord should be a place of reverence to Him. Throughout his ministry, our dear prophet, President Russell M. Nelson, has strongly emphasized our worship in reverence in the sacred temple. In the house of the Lord, we are taught about entering into the holy presence of the Father and the Son. I have always found it instructive and even inspiring that one of the first things we do upon entering the temple and preparing ourselves to participate in the sacred ordinances there is to remove our shoes and change into our white clothing. Like Moses, if we are intentional, we can recognize that taking off our worldly shoes is the beginning of stepping onto holy ground and being transformed in higher and holier ways.

Brothers and sisters, we do not need to climb to the top of a mountain, like Moses did, to discover reverence for sacred things and convert our discipleship into a deeper level of spirituality and devotion. We can find it, for example, as we strive to protect our home environment from worldly influences. This can be accomplished by sincerely and fervently praying before our Heavenly Father in the name of Jesus Christ and seeking to better know our Savior through our diligent study of the word of God found in the scriptures and in the teachings of our prophets. Additionally, such spiritual transformation can come as we strive to honor the covenants we have made with the Lord by living in obedience to the commandments. These efforts can bring a quiet and certain stillness to our hearts. Focusing on such actions can surely help transform our homes into reverent places of spiritual refuge—personal sanctuaries of faith where the Spirit resides, much like the mountain experience of Moses.

We can also experience such spiritual transformation as we faithfully participate in the Church's worship service, including tuning our hearts to the Lord through our sincere singing of sacred hymns. Turning aside—like Moses—from worldly distractions, especially our cell phones or anything not in harmony with this sacred moment, enables us to turn our full attention to partaking of the sacrament, with our minds and hearts focused on the Savior and His atoning sacrifice along with our own covenants. Such sacramental focus will foster a reverently renewing moment of our communion with the Savior and will make the Sabbath a delight and transform our life.

Ultimately, we can experience this spiritual

Herren, skulle være et sted med ærbødighet for Ham. Gjennom hele sin tjenestegjerning har vår kjære profet, president Russell M. Nelson, sterkt fremhevet vår tilbedelse i ærbødighet i det hellige tempel. I Herrens hus lærer vi om å komme inn i Faderens og Sønnens hellige nærhet. Jeg har alltid funnet det lærerikt og til og med inspirerende at noe av det første vi gjør når vi trer inn i tempelet og forbereder oss til å delta i de hellige ordinansene der, er å ta av oss skoene og skifte til våre hvite klær. Hvis vi, i likhet med Moses, er bevisste på det, er det å ta av oss våre verdslige sko begynnelsen på å tre inn på hellig grunn og bli forvandlet på høyere og helligere måter.

Brødre og søstre, vi trenger ikke å klatre til toppen av et fjell, slik Moses gjorde, for å finne ærbødighet for hellige ting og forvandle vårt disippelskap til et dypere nivå av åndelighet og hengivenhet. Vi kan finne den når vi for eksempel bestreber oss på å beskytte våre omgivelser i hjemmet mot verdslig innflytelse. Dette kan oppnås ved oppriktig og inderlig å be til vår himmelske Fader i Jesu Kristi navn, og søke å bli bedre kjent med vår Frelser gjennom vårt flittige studium av Guds ord som finnes i Skriftene og i våre profeters læresetninger. I tillegg kan en slik åndelig forvandling komme når vi streber etter å overholde paktene vi har inngått med Herren ved å leve i lydighet mot budene. Denne innsatsen kan bringe en fredelig og sikker stillhet til vårt hjerte. Å fokusere på slike handlinger, kan med sikkerhet bidra til å forvandle vårt hjem til ærbødige steder for åndelig tilflukt – personlige tilfluktssteder med tro der Ånden bor, omtrent som det Moses opplevde på fjellet.

Vi kan også oppleve en slik åndelig forvandling når vi trofast deltar i Kirkens gudstjeneste, herunder å innstille vårt hjerte til Herren gjennom vår oppriktige sang av hellige salmer. Når vi – i likhet med Moses – vender oss bort fra verdslige distraksjoner, spesielt mobiltelefoner eller noe som ikke er i harmoni med dette hellige øyeblikket, gjør det oss i stand til å vende vår fulle oppmerksomhet til å ta del i nadverden, med vårt sinn og hjerte fokusert på Frelseren og hans sonoffer i tilknytning til våre egne pakter. Et slikt fokus på nadverden vil fremme et ærbødig fornyende øyeblikk av vårt samfunn med Frelseren og vil gjøre sabbaten til en lyst og forandre vårt liv.

Til syvende og sist kan vi oppleve denne

change in our discipleship as we regularly worship in the mountain of the Lord's house—our holy temples—and strive to live with covenant confidence, especially when we face the trials of mortal life.

My wife and I have personally experienced some sacred mountain moments in reverence as we have strived to apply these principles in our life, which has caused a meaningful transformation in our discipleship. I remember like it was yesterday walking through the cemetery before burying our second child, who was born prematurely and did not survive, while my wife was still recovering in the hospital. I recall praying to God with great fervency and reverence, asking for help to cope with that challenging trial. In that instant, I received a clear and powerful spiritual assurance in my heart: Everything will be fine in our lives if my wife and I endure, holding on to the joy that comes from living the gospel of Jesus Christ. What seemed like an overwhelming, sorrowful challenge at the time turned into a sacred, reverent experience, a capstone that has helped sustain our faith and has given us confidence in the covenants we have made with the Lord and in His promises for me and my family.

My brothers and sisters, reverence for the sacred fosters genuine gratitude, expands true happiness, leads our minds to revelation, and brings greater joy to our lives. It places our feet on holy ground and lifts our hearts to Deity.

I testify to you that as we strive to incorporate such virtue into our daily lives, we will be able to increase our humility, expand our understanding of God's will for us, and strengthen our confidence in the promises of the covenants we have made with the Lord. I witness that as we embrace this gift of reverence for sacred things—whether in the mountain of the Lord's house, in a meetinghouse, or in our own homes—we will be filled with astounding amazement and awe as we connect to the perfect love of our Heavenly Father and Jesus Christ. I reverently witness these truths in the sacred name of our Savior and Redeemer, Jesus Christ, amen.

åndelige forandringen i vårt disippelskap når vi regelmessig tilber på toppen av fjellene der Herrens hus står – våre hellige templer – og streber etter å leve med paktsfrimodighet, spesielt når vi står overfor jordelivets prøvelser.

Min hustru og jeg har personlig opplevd noen hellige øyeblikk på fjellet i ærbødighet når vi har bestrebet oss på å anvende disse prinsippene i vårt liv, noe som har ført til en meningsfylt forandring i vårt disippelskap. Jeg husker det som om det var i går at vi gikk gjennom kirkegården før vi begravet vårt andre barn, som ble født for tidlig og ikke overlevde, mens min hustru fremdeles lå på sykehuset. Jeg husker at jeg ba til Gud med stor inderlighet og ærbødighet om hjelp til å takle denne vanskelige prøvelsen. I det øyeblikket fikk jeg en klar og sterk åndelig forsikring i mitt hjerte: Alt vil ordne seg i livet vårt hvis min hustru og jeg holder ut, og holder fast ved gleden som kommer av å etterleve Jesu Kristi evangelium. Det som virket som en overveldende, sorgfull utfordring den gangen, ble til en hellig, ærbødig opplevelse, en hjørnestein som har bidratt til å opprettholde vår tro og gitt oss tillit til de pakter vi har inngått med Herren og til hans løfter for meg og min familie.

Mine brødre og søstre, ærbødighet for det hellige fremmer oppriktig takknemlighet, utvider sann lykke, leder vårt sinn til åpenbaring og bringer større glede til vårt liv. Den setter våre føtter på hellig grunn og løfter vårt hjerte til Guddommen.

Jeg vitner for dere om at når vi streber etter å innlemme slike dyder i vårt daglige liv, vil vi kunne øke vår ydmykhet, utvide vår forståelse av Guds vilje for oss, og styrke vår tillit til løftene i paktene vi har inngått med Herren. Jeg vitner om at når vi omfavner denne gaven av ærbødighet for hellige ting – enten det er på toppen av fjellene der Herrens hus står, i et møtehus eller i vårt eget hjem – vil vi bli fylt med forbløffende forbauselse og ærefrykt når vi knytter oss til vår himmelske Faders og Jesu Kristi fullkomne kjærlighet. Jeg vitner ærbødig om disse sannheter i vår Frelser og Forløser Jesu Kristi hellige navn. Amen.